

Arrest

nr. 165 487 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Dulbahante subclan van de Darod clan te behoren. U stelde afkomstig te zijn uit de stad Buuhoodle in de provincie Cayn, dat als grondgebied betwist wordt door zowel de overheid van Somaliland als die van Puntland alsook door uw eigen Dulbahante-regering Kathumo.

Sinds 2010 en tot op heden wordt er gevochten voor de macht in de provincies Sool, Sanaaq en Cayn op de grens van Somaliland en Puntland. Leiders van uw Dulbahanteclan vormden in 2012 een eigen regering en leger met als doel een eigen staat, Khatumo, te vormen met als grondgebied de drie voornoemde provincies. Uw clangenoten worden gerekruteerd door Kathumo maar ook door de

rivaliserende regimes en legers van Puntland en Somaliland (dat de controle heeft over het grootste stuk van de provincie Sool en een deel van de provincie Cayn). In uw streek van herkomst, Buuhoodle, is er sindsdien veel geweld en ellende. Uw vader en uw oom langs moederskant sneuvelden in 2010 te Kalshale in het district Buuhoodle tijdens regionale gevechten tegen het leger van Somaliland. De leider van de jongerenpartij van Kathumo, de genaamde Osman Garad Abdullah Saafe, kwam toen ook om samen met ongeveer 300 jongeren. Sindsdien vluchten veel jongeren uit uw regio voor de gevechten tussen clangenoten en voor gedwongen rekrutering door de diverse partijen.

In 2012 werd u een tijdje vastgehouden en bedreigd door de regering van Kathumo omdat ze u wilden dwingen met hen mee te strijden.

U besloot uw land te verlaten omdat u in uw stad van herkomst Buuhoodle geen andere keuze meer had dan hetzij de wapens op te nemen (moorden ofwel zelf gedood worden) hetzij te vluchten. U verliet uw land van herkomst eind februari 2015. U reisde van Somaliland naar Ethiopië. U reisde verder via Soedan naar Egypte. U reisde per boot naar Europa en kwam in april 2015 toe in België. U vroeg asiel aan op 26 mei 2015.

Ter staving van uw identiteit of uw asielrelaas legt u een van internet afgedrukte foto neer waarvan u stelt dat er slachtoffers op te zien zijn van gevechten in Galgale, mannen die overreden zijn door een gevechtstank.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met uw lokale overheid Khatumo omdat u dreigde te worden gedwongen gerekruteerd door één van de strijdende partijen in Buuhoodle. U legde hieromtrent immers vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde u één maal te zijn aangehouden door de overheid van Kathumo met het doel om u te rekruteren voor de strijd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken liet u in dit verband noteren dat u eind 2012 gedurende "iets minder dan een maand" werd vastgehouden door de overheid van Kathumo (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u in 2012 gedurende "meer dan 10 dagen" te zijn vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u niet te weten op welke dag of maand van 2012 u door de regering van Kathumo werd vastgehouden (CGVS II, p. 6). U stelde te zijn vastgehouden gedurende een tiental dagen en preciseerde tot slot dat uw detentie veertien dagen duurde (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met voornoemde verschillende versies, stelde u dat uw diverse antwoorden niet fout waren (CGVS II, p. 9). Verder bleef u uiterst vaag over uw detentieplaats, volgens u een gebouw iets buiten de stad Buuhoodle dat Kathumo gebruikte als gevangenis (CGVS II, p. 5). Uw voornoemde verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden.

Bovendien verklaarde u uw land eind februari 2015 te zijn ontvlucht omdat u geen andere keuze meer had tussen hetzij vervolging door de lokale machthebbers hetzij deelname aan de gevechten. U vermeldde echter één vervolgingsfeit – voornoemde detentie door de regering van Kathumo - dat plaats zou hebben gevonden in 2012, dit wil zeggen meer dan twee jaar alvorens u uw land verliet. U stelde te zijn vrijgelaten door de regering van Kathumo (dat overigens gedomineerd wordt door uw eigen subclan) omdat ze merkten dat u niet bereidwillig was om met hen mee te vechten en oordeelden dat u niet in staat was om een geweer vast te nemen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 7). U voegde hieraan toe dat u na uw vrijlating en alvorens uw land te verlaten (een periode van meer dan twee jaar) niet meer werd aangehouden of lastig gevallen door Kathumo noch concreet werd bedreigd met gedwongen rekrutering door andere milities (gehoorverslag CGVS II, p. 9). U bleef na uw vrijlating in 2012 thuis en in uw stad Buuhoodle totdat u uw stad en land verliet in februari 2015, dit wil zeggen een periode van meer dan twee jaar. U stelde in dit verband dat die lange periode nodig was voor uw moeder om geld te verzamelen voor het bekostigen van uw reis (CGVS II, p. 9). Voornoemde verklaringen en vaststellingen ondermijnen eens te meer de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees.

Op basis van het voorgaande kan noch geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan de ernst van de ingeroepen vrees. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweerde afkomstig te zijn uit de stad Buuhoodle in de provincie Cayn en dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Somaliland. Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Somaliland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, wordt in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde foto kan mogelijk de gevolgen illustreren van gevechten die in uw regio hebben plaats gehad maar toont geen actueel en ernstig risico aan voor u bij terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker informatie over de veiligheidssituatie zijn regio van herkomst neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker “ziet niet waar zij tegenstijdige verklaringen zou hebben afgelegd?! Tijdens alle drie gehoren verklaarde verzoekende partij minder dan een maand vastgehouden te zijn geweest. Tijdens de tweede en derde gehoor preciseerde zij dat dit 10 à 14 dagen moet zijn geweest. Gezien verzoekende partij in erbarmelijk omstandigheden gevangen gehouden werd zonder enige tijdbesef, is het absoluut niet vreemd dat zij de exacte periode van haar detentie niet kent.”.

Verzoeker stelt dat hij zijn land ontvluchtte “omwille van haar vrees om gerekruteerd te worden en gedwongen te worden mee te vechten in doelloze gevechten”. Waar in de bestreden beslissing weerhouden wordt dat verzoeker slechts één vervolgingsfeit opnoemt, voert hij aan: “Nochtans heeft zij twee jaar in angst geleefd en zich gedeinsd moeten houden om niet gerekruteerd of gevangen te worden en heeft zij het land verlaten vanaf het ogenblik dat haar moeder de middelen hiervoor had verzameld.”.

Verzoeker vaagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijke problemen met zijn lokale overheid Khatumo dient te vrezen omdat hij gedwongen zal worden gerekruteerd door één van de strijdende partijen in Buuhoodle.

2.4. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker wijzigende verklaringen aflegde over hoe lang hij in 2012 werd vastgehouden - op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij eind 2012 gedurende "*iets minder dan een maand*" werd vastgehouden door de overheid van Kathumo (vragenlijst DVZ), tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde hij in 2012 gedurende "*meer dan 10 dagen*" te zijn vastgehouden (gehoor 18 augustus 2015, p. 7) en tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde hij dan gedurende een tiental dagen te zijn vastgehouden en preciseerde hij uiteindelijk dat zijn detentie veertien dagen duurde (gehoor 7 oktober 2015, p. 8) -, stelt de Raad vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over zijn beweerde detentieplaats, een gebouw iets buiten de stad Buuhoodle dat Kathumo gebruikte als gevangenis (gehoor 7 oktober 2015, p. 5).

2.5. Hoe dan ook vermeldde verzoeker slechts één vervolgingsfeit, met name zijn beweerde detentie door de regering van Kathumo in 2012. Hij verklaarde te zijn vrijgelaten door de regering van Kathumo - dat overigens gedomineerd wordt door zijn eigen subclan - omdat ze merkten dat hij niet bereidwillig was om met hen mee te vechten en oordeelden dat hij niet in staat was om een geweer vast te nemen (gehoor 7 oktober 2015, p. 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn vrijlating en alvorens zijn land te verlaten niet meer werd aangehouden of lastig gevallen door Kathumo, noch concreet werd bedreigd met gedwongen rekrutering door andere milities (gehoor 7 oktober 2015, p. 9). Hij verbleef aldus twee jaar lang, tot zijn vlucht in februari 2015, probleemloos thuis in zijn stad Buuhoodle.

2.6. Dat verzoeker slechts één persoonlijk vervolgingsfeit opnoemt, van meer dan 3 jaar geleden, waarover hij dan nog incoherente verklaringen aflegt en waarna hij geen problemen meer ondervond, wijst geenszins op een actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Waar in het verzoekschrift dienaangaande gesteld wordt "*Nochtans heeft zij twee jaar in angst geleefd en zich gedeinsd moeten houden om niet gerekruteerd of gevangen te worden en heeft zij het land verlaten vanaf het ogenblik dat haar moeder de middelen hiervoor had verzameld.*", merkt de Raad op dat uit zijn eerdere verklaringen niet blijkt dat hij die twee jaar ondergedoken leefde. Gevraagd waarom hij nog zo lang wachtte om zijn land te verlaten, antwoordde hij "*Omdat mijn moeder geld aan het verzamelen was voor mijn reis. Ze verkocht goederen en vee. Een bijkomend deel komt van de familie.*" (gehoor 7 oktober 2015, p. 9), maar maakte hij geen melding van het feit dat hij zich in die periode "*gedeinsd*" moest houden. Aan deze *post factum* toevoegingen kan dan ook geen geloof worden gehecht nu dit een geheel andere levensstijl zou inhouden die verzoeker bezwaarlijk kon vergeten te melden.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Buuhoodle in de provincie Cayn geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*" van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de stad Buuhoodle in de provincie Cayn onder het bewind valt van de semiautonome regio Somaliland en dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Immers de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde internetartikelen van 20 februari 2015, 2 augustus 2015, 19 december 2015, 18 januari 2016 en 5 februari 2016 - aangaande specifieke veiligheidsincidenten in de regio van Buuhoodle - tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dit blijkt niet uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker voorgelegde internetartikelen.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK